

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně:

ŽIVO, spol. s r. o.

IČO: 475 39 984, sídlem Debřská 2, Kosmonosy
zastoupena advokátkou Mgr. Taťánou Kolářovou
sídlem Bělehradská 9, Ústí nad Labem

proti

žalovanému:

Městský úřad Kosmonosy

sídlem Debřská 1, Kosmonosy

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **D + D Park Kosmonosy a. s.**

IČO: 274 39 488, sídlem Lánovská 1475, Vrchlabí
zastoupena advokátem JUDr. Václavem Krondlem
sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary

o žalobě proti kolaudačnímu souhlasu žalovaného ze dne 29. 11. 2012, č.j. st.3205/2012-4-330-A,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Odůvodnění:

Shrnutí dosavadního řízení

1. Žalobkyně ke zdejšímu soudu podala dne 18. 5. 2016 žalobu podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. 3. 2016, č. j. MMR-4915/2016-83/219, rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 31. 5. 2013, č. j. 078260/2013/KUSK, územní rozhodnutí Městského úřadu Kosmonosy ze dne 8. 3. 2012, č. j. st. 153/2011-21-328-A, a kolaudačnímu souhlasu Městského úřadu Kosmonosy dne 29. 11. 2012, č. j. st. 3205/2012-4-330-A.
2. Zdejší soud usnesením ze dne 23. 7. 2018, č. j. 45 A 48/2016 - 65, vyloučil žaloby proti výše uvedeným rozhodnutím k projednání do čtyř samostatných řízení.
3. V tomto řízení (sp. zn. 43 A 84/2018) je projednávána žaloba proti kolaudačnímu souhlasu žalovaného dne 29. 11. 2012, č. j. st. 3205/2012-4-330-A (dále „napadený kolaudační souhlas“), v níž žalobkyně namítala nicotnost kolaudačního souhlasu.
4. Napadeným kolaudačním souhlasem byl podle § 122 odst. 3 zákona č. 180/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“) udělen osobě zúčastněné na řízení jakožto stavebníkovi kolaudační souhlas s užíváním stavby „*D+D Park Kosmonosy, montážní a skladový areál 1. ETAPA - SO 111 - Předávací TS*“. V kolaudačním souhlasu je uvedeno, že dne 22. 11. 2012 byla provedena kontrolní prohlídka stavby, při které bylo zjištěno, že stavba byla provedena v souladu s ověřenou projektovou dokumentací, že jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a že provedení stavby a její užívání nebude ohrožovat život a zdraví, bezpečnost nebo životní prostředí. Byly doloženy veškeré doklady o výsledcích předepsaných zkoušek. Bylo také zjištěno, že stavba je dokončena bez zjevných nedostatků a nedodělků, přičemž nebyly zjištěny žádné závady bránící bezpečnému užívání stavby anebo rozpor se závaznými stanovisky dotčených orgánů. Účel stavby byl vymezen jako předávací trafostanice.
5. Kolaudační souhlas nebyl doručován žalobkyni.
6. Usnesením ze dne 30. 8. 2018, č. j. 43 A 84/2018 - 19, zdejší soud žalobu proti napadenému kolaudačnímu souhlasu odmítl, neboť dospěl k závěru, že vyslovení nicotnosti se lze domáhat pouze v rámci žaloby proti rozhodnutí, která však není proti kolaudačnímu souhlasu přípustná.
7. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 As 250/2018 - 68, usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu vytkl, že měl žalobkyni poučit o tom, jak na povahu napadeného aktu hledí judikatura a umožnit jí upravit žalobní tvrzení a petit. Současně však konstatoval, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

v dalším řízení o žalobě už toho nebude potřeba, protože v mezidobí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, změnil pohled na právní povahu souhlasů vydávaných podle stavebního zákona a dovedil, že tyto souhlasy jsou rozhodnutími podle § 65 s. ř. s. Krajský soud závázal, aby žalobu projednal věcně, pokud nezjistí jiný nedostatek podmínek řízení.

8. Krajský soud tedy rozhoduje o žalobě podruhé. Je přitom vázán závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Shrnutí žaloby a jejího doplnění ze dne 20. 5. 2016

9. Žalobkyně v žalobě popsala průběh souvisejících řízení. Poukazovala přitom na to, že její účastenství již v územním řízení nebylo posouzeno správními orgány správně, neboť otázku vlastnického práva melioračních zařízení, od něhož odvíjela své účastenství, mohl posoudit pouze civilní soud, jak měl konstatovat Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 179/2012 - 47.
10. Ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu žalobkyně uvádí, že proti tomuto souhlasu (a územnímu rozhodnutí o umístění stavby) se nemohla nijak bránit právě z důvodu pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu, že není účastníkem územního řízení. Kolaudační souhlas považuje za odporující právní úpravě proto, že byl vydán na podkladě nesprávného územního rozhodnutí. Datum vydání kolaudačního souhlasu žalobkyně považuje za překvapivé, protože tentýž den se konalo jednání u zdejšího soudu ve věci sp. zn. 47 A 23/2012, při němž byl vyhlášen rozsudek, kterým bylo zrušeno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 5. 2012 ve věci účastenství žalobkyně v územním řízení. Krajskému úřadu tak musel být znám výsledek soudního řízení v době udělení kolaudačního souhlasu. Žalobkyně dále pro úplnost uvádí, že i do kolaudačního souhlasu podala jako vlastníka melioračních zařízení námitky, ke kterým nebylo přihlíženo, neboť s ní nebylo zacházeno jako s účastníkem řízení. Přitom soudy opakovaně konstatovaly, že stavební úřad není oprávněn rozhodovat o vlastnickém právu žalobkyně. Kolaudační souhlas tak považuje za nicotný. Krajský úřad měl dát v rozhodnutí o odvolání pokyn žalovanému k prohlášení nicotnosti podle § 78 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně dále zmiňuje, že se dne 7. 1. 2013 dotazovala žalovaného na případné kolaudační řízení a bylo jí nepravdivě sděleno, že žalovaný žádné kolaudační řízení neeviduje, ačkoli napadený kolaudační souhlas byl vydán již dne 29. 11. 2012. Žalobkyně závěrem navrhl, aby soud prohlásil napadený kolaudační souhlas za nicotný, a to v návaznosti na zrušení územního rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2012.

Vyjádření k žalobě

11. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ze dne 10. 8. 2017 uvedla, že to byla žalobkyně, jež se vlastním procesním postupem připravila o možnost soudního přezkumu svých námitek. Žalobkyně totiž žalobu podanou proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 10. 2. 2012, jímž bylo rozhodnuto, že žalobkyně není účastníkem řízení, vzala zpět.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 10. 2020 uvedl, že pro stavbu „*D+D Park Kosmonosy, montážní a skladový areál*“ bylo vydáno stavební povolení ze dne 3. 7. 2012, č. j. st. 1403/2012-4-330-A, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1403/2012-6-330-A, které nabylo právní moci 25. 7. 2012. Na základě tohoto povolení byly stavební objekty realizovány a následně pro ně byly na základě žádosti stavebníka (osoby zúčastněné na řízení) postupně vydávány kolaudační souhlasy. Proti opravě rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které krajský úřad rozhodnutím ze dne 26. 4. 2017 zamítl jako nepřípustné. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, neuhradila však soudní poplatek a Krajský soud v Praze usnesením ze dne 5. 3. 2018, č. j. 46 A 112/2017 - 69 řízení zastavil. Podanou kasační stížnost pak odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 5. 2018, č. j. 9 As 125/2018 - 19. Žalovaný dále sděluje, že úplnou rekapitulaci úkonů, které byly ve věci stavebníka a žalobkyně učiněny, rozvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti v řízení vedeném pod sp. zn. 9 As 348/2018, které k vyjádření přiložil. Žalovaný se ohradil proti tvrzení žalobkyně, že jí dne 4. 2. 2013 nepravdivě sdělil, že neeviduje žádné kolaudační řízení. Žalobkyně podala námitky proti vydání kolaudačního rozhodnutí dne 7. 1. 2013. V době podání námitek žalovaný žádnou žádost o vydání kolaudačního rozhodnutí ani souhlasu neevidoval. Žalovaný navrhuje, aby krajský soud napadený kolaudační souhlas potvrdil.

Replika žalobkyně a vyjádření k ní

13. Žalobkyně ve své replice ze dne 26. 12. 2020 uvedla, že jí nikdy nebyl kolaudační souhlas doručen. Veškerá rozhodnutí ve věci územního řízení, stavebního povolení a kolaudačního souhlasu jsou neplatná, neboť byla vydána v době od 23. 2. 2012 (kdy podala odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2012, že není účastníkem řízení) do 31. 5. 2013 (kdy krajský úřad zamítl její odvolání proti rozhodnutí ze dne 10. 2. 2012). V této době byly dány účinky odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o účastenství. Přitom žalobkyně byla vlastníkem dotčených nemovitostí (melioračních zařízení), měla být tedy účastníkem územního řízení a odvolání mělo dle § 85 správního řádu odkladný účinek.
14. Dále žalobkyně tvrdí, že stavební povolení a i nyní napadený kolaudační souhlas nemají právní základ v platném rozhodnutí o účastenství žalobkyně v územním a stavebním řízení, neboť Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 11. 2012 zrušil rozhodnutí odvolacího orgánu (ze dne 4. 5. 2012) o zamítnutí odvolání ve věci účastenství žalobkyně ve stavebním řízení. Přestože krajský úřad vydal dne 31. 5. 2013 nové (zamítavé) rozhodnutí, rozhodně nelze hovořit o tom, že by byl zhojen nedostatek kolaudačního souhlasu spočívající v absenci platného právního podkladu, tedy řádného stavebního povolení vydaného ve stavebním řízení za účasti všech dotčených osob, včetně žalobkyně. Krajský úřad rozhodl (dne 4. 5. 2012), že žalobkyně není účastníkem stavebního řízení, a to nesprávně na základě vlastní úvahy ohledně vlastnictví melioračních zařízení. Toto rozhodnutí pak bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 179/2012 - 47.
15. Napadeným kolaudačním souhlasem bez šetření práv žalobkyně jakožto vlastníka melioračních zařízení je zasahováno do jejího vlastnického práva. Sám žalovaný si nemůže učinit úsudek o otázce vlastnického práva. Žalovaný přesto rozhodoval dál bez

účasti žalobkyně. Stavební povolení, na jehož podkladě byl vydán kolaudační souhlas, bylo vydáno na podkladě souhlasu Pozemkového fondu České republiky, který však byl vzat zpět dne 9. 7. 2012. Ve stavebním povolení je dále argumentováno nájemním vztahem mezi osobou zúčastněnou a Pozemkovým fondem, což však nemá oporu ve spise. Dle stavebního povolení ze dne 3. 7. 2012 byla stanovena podmínka č. 18, že provedení stavby musí být projednáno s vlastníkem stavby drenážního systému. Touto osobou však nebyla osoba zúčastněná na řízení, jak se chybně domníval žalovaný, ale žalobkyně. Tím pádem nebyla podmínka č. 18 ze stavebního povolení naplněna.

16. Osoba zúčastněná na řízení reagovala na repliku žalobkyně dne 25. 1. 2021. V první řadě uvádí, že žalobkyně minimálně od listopadu 2013 znala stanovisko Nejvyššího správního soudu o nutnosti vyřešení vlastnických vztahů k melioračním zařízením v občanském soudním řízení, přesto nikdy nepodala určovací ani jinou civilní žalobu. Namísto toho podávala všemožné opravné prostředky v rámci správního řízení, což osoba zúčastněná na řízení považuje za šikanózní postup. K námitce nesplnění podmínky č. 18 stavebního povolení osoba zúčastněná na řízení konstatuje, že svojí činností nijak nezasáhla do provozuschopnosti hlavních odvodňovacích řadů i možnosti jejich využití pro vyústění periferních drenáží ze sousedních pozemků, když se stala vlastníkem i dalších pozemků včetně v nich uložených meliorací, proto se mohla vyjádřit i za dříve odlišné vlastníky.
17. Taktéž žalovaný reagoval na repliku žalobkyně. Ve svém podání ze dne 27. 1. 2021 mj. uvedl, že kolaudační souhlas nebyl žalobkyni doručován v souladu s § 122 stavebního zákona, a že v žádné podmínce stavebního povolení nebylo uvedeno, že vlastníkem drenážního systému je žalobkyně.

Ústní jednání

18. Při ústním jednání strany účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání.
19. Žalobkyně nad tento rámec zdůraznila, že usilovala o účastenství i ve stavebním řízení. Dále uvedla, že v minulosti upozorňovala žalovaného na to, že překračuje své pravomoci, neboť správní orgán nemůže ve správním řízení rozhodovat o otázce vlastnického práva, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Toto žalovaný ignoroval, přičemž dle žalobkyně jde o zásadní pochybení, které dopadá též na napadený kolaudační souhlas. Žalovaný přinejmenším od vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu věděl, že jeho postup není správný, přesto jej opakoval v dalších rozhodnutích. Žalovaný měl vyzvat strany ke smíru a případně přerušit řízení a vyzvat strany k podání civilní žaloby.
20. K dotazu soudu žalobkyně sdělila, že žádné občanské soudní řízení o vlastnictví melioračních zařízení neproběhlo. Dále zmínila rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2003, sp. zn. 32 Odo 67/2003, jímž měla být zamítnuta žaloba Pozemkového fondu podaná proti žalobkyni, v němž měla být řešena otázka vlastnictví melioračních zařízení. Žalobkyně má za to, že vlastníkem melioračních zařízení je ona. Dle bodu 18 stavebního povolení mělo být meliorační zařízení zachováno.

21. Osoba zúčastněná na řízení při jednání uvedla, že v územním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o účastenství žalobkyně. Žalobkyně se sama vzdala práva nechat tuto otázkou přezkoumat soudem. Citované rozhodnutí žalobkyni vůbec neřešilo otázku vlastnictví meliorací, ale jen platnost smlouvy o převodu. Osoba zúčastněná na řízení dovozovala vlastnictví melioračního zařízení z toho, že vlastní předmětný pozemek, jehož jsou meliorace součástí. Meliorační zařízení bylo stavbou nenávratně zničeno. Žalobkyně dodnes žádnou občanskoprávní žalobu nepodala, neboť by musela při neúspěchu platit vysoké náklady. Místo toho podává šikanózní návrhy ve správním řízení a správní žaloby.
22. Žalobkyně při jednání navrhla výslech svého jednatele J. L. k osvětlení majetkových převodů a k vlastnictví melioračních zařízení. Soud tento důkazní návrh zamítl, neboť, jak bude patrné i z dalšího odůvodnění, tyto otázky nebyly pro posouzení soudu v této věci jakkoliv relevantní.

Posouzení věci soudem

23. Ve světle závazných závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 As 250/2018 - 68, vycházejících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, soud napadený kolaudační souhlas považoval za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jak jej ostatně žalobkyně od počátku žalovala.
24. Pokud jde o legitimaci žalobkyně k podání žaloby, soud zvažoval, zda zde není dán důvod pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť šlo toliko o kolaudační souhlas s předávací trafostanicí, ve vztahu k níž nebylo dle soudu zřejmé, jak je tímto rozhodnutím zasahováno do právní sféry žalobkyně. K výzvě soudu žalobkyně v přípise ze dne 28. 1. 2021 sdělila, že je vlastníkem melioračních zařízení, přičemž zkolaudovaná trafostanice souvisí s provozem hal a spolu s těmito halami poškozují zařízení vlastněná žalobkyní. Tyto haly stojí na melioračních zařízeních žalobkyně. Bez trafostanice by nemohly zmíněné haly stát. Byť soud nepovažuje tvrzenou příčinnou souvislost mezi napadeným kolaudačním souhlasem a zásahem do právní sféry žalobkyně za jasně a přesvědčivě vysvětlenou, nelze na druhou stranu jednoznačně konstatovat, že k zásahu do právní sféry žalobkyně v důsledku napadeného kolaudačního souhlasu nedošlo (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86). Nadto se přípustností žaloby zabýval též Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 12. 3. 2020 (viz jeho odst. 13), přičemž důvody pro odmítnutí žaloby neshledal. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalobkyně je aktivně legitimována k podání této žaloby.
25. Pokud jde o včasnost žaloby, z vyjádření žalobkyně i žalovaného, které si vyžádal Nejvyšší správní soud (viz bod 13 jeho zrušujícího rozsudku ze dne 12. 3. 2020), zdejší soud zjistil, že kolaudační souhlas nebyl žalobkyni nikdy formálně doručen. O jeho existenci se žalobkyně dozvěděla v roce 2013, kdy jí bylo sděleno datum vydání a později též číslo jednací. Nebyla však seznámena s obsahem rozhodnutí, a tudíž jí nemohla začít běžet lhůta k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014 - 38, bod 15). Byť žalovaný nepochybil tím, že žalobkyni kolaudační souhlas

vydaný k žádosti osoby zúčastněné na řízení nedoručil (taková povinnost žalovaného neplynula z žádného právního předpisu), žaloba nemůže být považována za opožděnou.

26. Proti kolaudačnímu souhlasu právní předpisy neumožňují podání odvolání či jiného řádného opravného prostředku ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., tudíž žalobu nelze odmítnout pro jeho nevyčerpání.
27. Soud proto přistoupil k věcnému posouzení žaloby.
28. V posuzované věci je s ohledem na žalobní námitky v první řadě na místě vymezit rozsah soudního přezkumu napadeného kolaudačního souhlasu. Územní rozhodnutí, stavební povolení a kolaudační souhlas jsou na sebe navazující (řetězí se) správní akty (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 10 As 91/2017 - 40, odst. 22), které jsou samostatně napadnutelné a přezkoumatelné ze strany správních soudů. Žalobní námitky proti územnímu rozhodnutí mají obecně své místo v žalobě proti územnímu rozhodnutí, námitky proti stavebnímu povolení v žalobě proti stavebnímu povolení a námitky směřující proti vydání kolaudačního souhlasu v žalobě proti kolaudačnímu souhlasu. V žádném případě nelze připustit, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí podmíněnému předchozími rozhodnutími (zde kolaudačnímu souhlasu), byly samostatně uplatňovány a posuzovány skutkové a právní otázky týkající se svou povahou výlučně předmětu řízení o předchozích, podmiňujících rozhodnutích (zde o stavebním povolení a o územním rozhodnutí) či o účastenství v řízeních o nich, a tím byla prolamována koncentrace stanovená v příslušných ustanoveních stavebního zákona (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 - 88, odst. 37).
29. Právě o to se však žalobkyně v tomto řízení pokouší. Nezákonnost, resp. nicotnost napadeného kolaudačního souhlasu totiž zjevně primárně odvozuje od svého přesvědčení, že jemu předcházející územní rozhodnutí ze dne 8. 3. 2012 bylo z důvodu její neúčasti v územním řízení vydáno v rozporu se zákonem, a napadený kolaudační souhlas (stejně jako stavební povolení) je proto vydán na podkladě nezákonného územního rozhodnutí.
30. Nicméně rozhodnutí ze dne 10. 2. 2012 o tom, že žalobkyně není účastníkem územního řízení, a samotné územní rozhodnutí ze dne 8. 3. 2012 jsou pravomocná a nebyla zrušena. V rámci územního řízení vydal žalovaný zmíněné usnesení ze dne 10. 2. 2012. Původní zamítavé rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 5. 2012 bylo sice soudy zrušeno, nové rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013, potvrzující usnesení ze dne 10. 2. 2012, zrušeno nebylo. Žalobkyně se i proti tomuto rozhodnutí sice bránila správní žalobou, tu však následně vzala zpět a krajský soud proto soudní řízení zastavil usnesením ze dne 18. 8. 2014, č. j. 47 A 17/2013 - 98. Tím bylo tedy pravomocně a finálně rozhodnuto, že žalobkyně nebyla a neměla být účastníkem územního řízení. Žalobkyně sice ještě dne 18. 5. 2016 podala proti témuž rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013 druhou správní žalobu, ta však byla usnesením zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 43 A 82/2018 - 36, odmítnuta pro opožděnost.
31. Žalobkyně neuspěla s opravnými prostředky ani ve vztahu k samotnému územnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2012. Krajský soud usnesením ze dne 30. 8. 2018, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

43 A 83/2018 - 29, žalobu proti územnímu rozhodnutí odmítl pro nepřípustnost, neboť žalobkyně nepodala proti územnímu rozhodnutí odvolání. Soud uvedl, že si je vědom, že její odvolání by bylo zamítnuto jakožto podané osobou zjevně neoprávněnou, upozornil však, že pokud by byla úspěšná se svým odvoláním proti usnesení, že není účastníkem řízení (viz předchozí odstavec), mohla by odvolání stále podat s ohledem na § 28 odst. 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně zamítl rozsudkem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 9 As 348/2018 - 44. Závěry krajského soudu částečně revidoval, neboť žalobkyně odvolání podala. Dospěl však k závěru, že výrok o odmítnutí žaloby ob stojí, neboť žalobkyně měla podat žalobu ohledně jejího účastenství, nikoliv proti meritornímu prvostupňovému rozhodnutí o umístění stavby. Přílehuavě přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018-55 (ve kterém ke kasační stížnosti nynější žalobkyně přezkoumával rozhodnutí městského soudu ve věci zamítnutí její žádosti o obnovu řízení ohledně jí tvrzeného účastenství), v němž uvedl, že „[o]pomenutý účastník se může proti rozhodnutí ve věci bránit odvoláním, nebo návrhem na obnovu řízení. Stěžovatelka však opomenutým účastníkem není, protože existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že účastníkem není (...). Stěžovatelka chce ve skutečnosti brojit proti rozhodnutí ve věci, to však činit nemůže, protože existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že není účastníkem řízení. Nesprávnost tohoto rozhodnutí mohl konstatovat k žalobě soud, tu ale vzala stěžovatelka zpět, čímž se dostala do obtížně řešitelné situace. Pokud by soud žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí o tom, že stěžovatelka není účastníkem řízení, mohla by případně dosáhnout pozice opomenutého účastníka (...) Na okraj Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že právo neponechalo stěžovatelku bez možnosti ochrany. Mohla rozhodnutí krajského úřadu o odvolání proti rozhodnutí o účastenství napadnout žalobou; to učinila, ale následně žalobu z vlastní vůle vzala zpět.“ Pro úplnost soud podotýká, že ústavní stížnost žalobkyně proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2020 byla usnesením Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1674/20, odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost.

32. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobkyně vzala žalobu ve věci účastenství v územním řízení zpět, čímž se sama připravila o soudní přezkum této otázky i o možnost zpochybnit samotné územní rozhodnutí. Tento svůj procesní postup ovšem nemůže fakticky zpětně korigovat podanými žalobami, včetně této, a domáhat se jimi přezkumu námitek, které mohla uplatnit v žalobě ve věci jejího účastenství v územním řízení, jak jí ostatně bylo výše citovanými rozsudky vysvětleno.
33. Soud by v tomto řízení byl povinen zohlednit skutečnost, že územní rozhodnutí či stavební povolení, na která napadený kolaudační souhlas navazuje, byla na základě podaných opravných prostředků změněna či zrušena (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 - 88). Územní rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2012, stejně jako stavební povolení ze dne 3. 7. 2012 ve znění opravného rozhodnutí ze dne 18. 7. 2012 jsou ovšem pravomocná a nebyla správními orgány ani správními soudy zrušena či změněna.
34. Pro nyní posuzovanou věc to znamená, že se soud nemůže zabývat námitkami, že žalobkyně měla být účastníkem územního či stavebního řízení (na základě tvrzeného vlastnictví melioračních zařízení), že správní orgány nebyly oprávněny ve věci jejího účastenství rozhodovat o tom, kdo je vlastníkem melioračních zařízení, neboť k tomu je

- příslušný civilní soud, či na to navazující namítanou nezákonností územního rozhodnutí a stavebního povolení.
35. Soud ostatně zdůrazňuje, že v případě kolaudačního rozhodnutí se „*meritorní soudní přezkum redukuje na zhodnocení toho, zda vydané kolaudační rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, tedy zda provedená stavba odpovídá dříve stanovené dokumentaci a podmínkám. V žádném případě však nelze kolaudační řízení zaměňovat za řízení předchozí v tom smyslu, že budou opětovně posuzována práva stavebníka k pozemkům, na kterých je stavba umístěna, nebo námitky vlastníků sousedních pozemků, kterých se umístění stavby může dotknout*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 61/2016 - 35).
36. V tomto přípustném rozsahu ovšem žalobkyně námitky přímo proti vlastnímu kolaudačnímu souhlasu prakticky nepředkládá.
37. K námitce, že se žalobkyně proti kolaudačnímu souhlasu nemohla nijak bránit z důvodu pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu, že není účastníkem územního řízení, soud odkazuje na již výše uvedené a dodává, že procesním prostředkem ochrany proti kolaudačnímu souhlasu je ve světle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, právě žaloba proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., kterou žalobkyně v této věci podala. Z tohoto hlediska není rozhodné, zda byla účastníkem územního řízení či nikoliv.
38. Skutečnost, že k vydání kolaudačního souhlasu došlo ve stejný den, kdy bylo zdejším soudem zrušeno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 5. 2012 o odvolání žalobkyně proti usnesení žalovaného ze dne 10. 2. 2012 o tom, že žalobkyně není účastníkem územního řízení, není z hlediska zákonnosti kolaudačního souhlasu relevantní. Kolaudační souhlas navazoval na pravomocné stavební povolení a územní rozhodnutí, nadto usnesení ze dne 10. 2. 2012 bylo rozhodnutím krajského úřadu ze dne 31. 5. 2013 finálně potvrzeno. Stejně tak je nerozhodné, že kolaudační souhlas byl vydán v době, kdy běželo řízení o odvolání žalobkyně proti usnesení ze dne 10. 2. 2012. Žalovaný nebyl povinen s vydáním územního rozhodnutí, tím méně kolaudačního souhlasu vyčkat na rozhodnutí krajského úřadu o odvolání ve věci účastenství žalobkyně v územním řízení. Pokud žalobkyně odkazuje na odkladný účinek odvolání podle § 85 správního řádu, přehlíží speciální úpravu v § 76 odst. 5 správního řádu, podle níž odvolání proti usnesení odkladný účinek nemá (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 9. 2017, č. j. 31 A 11/2016 - 60, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 3 As 74/2006 - 61).
39. Žalobkyně dále poukazuje na to, že i do kolaudačního souhlasu podala jako vlastník melioračních zařízení námitky, ke kterým nebylo přihlíženo (zřejmě má na mysli své „*vyjádření k vydanému stavebnímu povolení - námitky proti vydání kolaudačního rozhodnutí*“ ze dne 7. 1. 2013), neboť s ní nebylo zacházeno jako s účastníkem řízení. K tomu je třeba uvést, že „námitky“ či jiný obdobný opravný prostředek ve vztahu ke kolaudačnímu souhlasu stavební zákon či správní řád nezná. Žalovanému nevznikla povinnost o námitkách žalobkyně formálně rozhodnout či se s nimi jinak vypořádat, tím spíše, když žalobkyni nepovažoval za účastnici předcházejícího územního a stavebního řízení. Jak již bylo výše uvedeno, prostředkem ochrany proti kolaudačnímu souhlasu je právě žaloba proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s.

40. Soud dále dodává, že žalovaný v napadeném kolaudačním souhlasu nijak nerozhodoval o vlastnickém právu žalobkyně k melioračním zařízením. To je opět námitka, která má původ v otázce účasti žalobkyně v územním řízení, která však vůbec nebyla a ani neměla být posuzována při vydání kolaudačního souhlasu.
41. Pokud žalobkyně namítá, že krajský úřad měl v rozhodnutí o odvolání dát pokyn žalovanému k prohlášení nicotnosti podle § 78 odst. 3 správního řádu, jde o námitku proti postupu v jiném řízení (nadto jiného než žalovaného správního orgánu), neboť v případě kolaudačního souhlasu není odvolání či jiný opravný prostředek přípustný a krajský úřad vůbec o zákonnosti kolaudačního souhlasu nerozhodoval.
42. Žalobkyně dále zmiňuje, že se dne 7. 1. 2013 dotazovala žalovaného na případná vedená kolaudační řízení a bylo jí nepravdivě sděleno, že není evidováno žádné kolaudační řízení, ačkoli kolaudační souhlas byl vydán již dne 29. 11. 2012. Tato skutečnost, i pokud by byla pravdivá, se však nemohla nijak projevit na zákonnosti samotného napadeného kolaudačního souhlasu, který byl vydán před tím, než došlo k tomuto tvrzenému pochybení žalované.
43. Pokud jde o námitku, že nebyla naplněna podmínka č. 18 stavebního povolení, tj. že provedení stavby nebylo projednáno s vlastníkem stavby drenážního systému (za kterého se žalobkyně považuje), jedná se o žalobní bod, který byl v soudním řízení uplatněn poprvé až v replice ze dne 26. 12. 2020. Byť zástupkyně žalobkyně při ústním jednání uvedla, že ona ani sama žalobkyně dodnes napadený kolaudační souhlas neviděly (a tedy podávaly žalobu, aniž by se vůbec s rozhodnutím, proti kterému ji podávají, seznámily), je zřejmé, že tuto námitku žalobkyně mohla vznést již při podání žaloby dne 18. 5. 2016 či v jejím doplnění ze dne 20. 5. 2016. O tom svědčí fakt, že tuto námitku adresovala žalovanému již v rámci svých „*námitek proti vydání kolaudačnímu rozhodnutí*“ ze dne 7. 1. 2013. Neexistuje žádný akceptovatelný důvod, proč tuto námitku vznesla v soudním řízení více než 4,5 roku po podání žaloby. Pasivitu žalobkyně (nadto právně zastoupené) při obraně jejích práv nelze vykládat v její prospěch (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, odst. 49); tím spíše, že jde o osobu, které nebyl napadený kolaudační souhlas doručován v souladu se zákonnou úpravou, a nebyla tedy adresátem, kterého správní orgán v rozporu se zákonem opomenul. Pokud už skutečně žalovala kolaudační souhlas, aniž se seznámila s jeho obsahem, nic jí nebránilo nahlédnout po podání žaloby u soudu do spisu, seznámit se s napadeným kolaudačním souhlasem a případně v zákonné lhůtě uzpůsobit své žalobní námítky jeho obsahu. O tom, že kolaudační souhlas je součástí spisu nacházejícího se u soudu, byla žalobkyně mimochodem i výslovně zpravena přípisem, jenž byl doručen její zástupkyni dne 27. 7. 2018. Za daných okolností je lhůta pro podání žaloby, od níž se odvíjí lhůta pro rozšíření žaloby o další žalobní body dle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř., „*třeba počítat od okamžiku, kdy měl žalobce možnost se seznámit s obsahem napadeného rozhodnutí*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 As 310/2018 - 47, č. 3992/2020 Sb. NSS, odst. 50). I pokud by soud za tento okamžik, kdy měla žalobkyně možnost se seznámit s obsahem napadeného kolaudačního souhlasu, považoval až den, kdy byla žalobkyně soudem výslovně upozorněna na to, že napadený kolaudační souhlas je součástí soudního spisu (a žalobkyně se tedy má možnost s jeho obsahem seznámit nahlédnutím u soudu), lhůta k podání žaloby, potažmo k jejímu rozšíření o nové žalobní

body uplynula nejpozději v roce 2018, tedy dva roky před tím, než žalobkyně tento žalobní bod v soudním řízení poprvé vznesla. Tento žalobní bod byl tedy uplatněn opožděně po uplynutí lhůty dle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., a soud se jím proto věcně nezabýval.

44. Napadené rozhodnutí tedy při přezkumu v rozsahu žalobních námitek obstálo. Protože soud nezjistil ani žádné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný byl sice plně úspěšný, podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47). V daném případě však soud takové náklady z obsahu spisu nezjistil a žalovaný, byť se domáhal přiznání nákladů řízení, takové náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti netvrdil a neprokazoval. Soud proto náhradu nákladů řízení nepřiznal ani žalovanému.
46. Osobě zúčastněné na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jí nebyla v řízení uložena žádná povinnost a nebyly zjištěny ani okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.